

ע"פ 4111/14 - זיאד קורד, טארק קורד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4111/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקשים: 1. זיאד קורד
2. טארק קורד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר שניתן בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 27.04.2014 בת"פ 051845-05-12 על ידי כבוד השופט הבכיר צ' סגל

תאריך הישיבה: י"ט בסיון התשע"ד (17.6.2014)

בשם המבקשים: עו"ד דוד ברהום

בשם המשיבה: עו"ד עמרי כהן

החלטה

זוהי בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שנגזר על המבקשים בבית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט צ')

עמוד 1

סגל) ביום 27.4.2014 בגין הרשעתם בעבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון) ועבירות שונות על פי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה). כמו כן הורשע המבקש 1 בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, וכן בעבירה של פעולה ברכוש טרור לפי חוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005. המבקש 2 הורשע בנוסף בביצוע עבירה של סיוע לחטיפה לשם סחיטה.

1. ביום 28.5.2012 הגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי בירושלים כתב אישום נגד המבקש 1 ובנו, המבקש 2, אשר עבדו כחלפני כספים בבית עסק בתל אביב למתן שירותי מטבע. בכתב האישום נטען כי חלפן כספים ירדני יצר קשר עם המבקש 1 והציע לו להעביר כסף באמצעות בית העסק שלו מאזרחים אריתראים וסודנים השוהים בישראל לבדווים השוהים בסיני לצורך הכנסת בני משפחתם לישראל, בניגוד לדין. בפועל, כך מוסיף כתב האישום, קרובי המשפחה נחטפו ועונו על-ידי הבדווים בסיני והכספים שהועברו שימשו ככופר שדרשו החוטפים תמורת שחרורם. כתב האישום מפרט חמישה אישומים המתארים את סיפורם של חמישה זרים השוהים בישראל ונדרשו להעביר סכומי כסף נכבדים למבקשים עבור שחרור יקיריהם. האישומים הראשון, הרביעי והחמישי עוסקים במקרים שבהם המבקש 2 הוא זה שגבה את כספי הכופר; האישום השני עוסק במקרה שבו המבקש 1 הוא זה שעשה כן; ואילו האישום השלישי עוסק במקרה שבו שניהם פעלו בצוותא. בכל אחד מהאישומים הואשמו המבקשים בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, איסור הלבנת הון ועבירות לפי פקודת מס הכנסה.

נוסף על כך הואשם המבקש 1 באופן כללי בכך שבשנים 2011-2012 קיבל מאזרחים סודנים ואריתראים סך כולל של 2.4 מיליוני דולרים, וזאת מבלי שנרשם כנותן שירותי מטבע כדין ומבלי שדיווח על הכספים לשלטונות המס (להלן: האישום השישי). בשל כך הואשם המבקש 1 בעבירה של עיסוק במתן שירותי מטבע בלא רישום ועבירות לפי פקודת מס הכנסה.

עוד יש לציין כי במהלך שמיעת הראיות בתיק ביקשה המשיבה מבית המשפט המחוזי לעשות שימוש בסמכותו לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ולהרשיע את המבקש 2 גם בעבירה של סיוע לחטיפה לשם סחיטה, אף שלא הואשם בעבירה זו בכתב האישום. זאת, כך טענה המשיבה, מפני שהוכח כי המבקש 2 ידע שהכספים שהועברו לידיו שימשו ככופר לשם שחרור החטופים. אשר למבקש 1, טענה המשיבה כי הראיות לכך שהיה מודע לייעוד הכספים הן חלשות יותר ומשכך לא ביקשה להרשיעו בעבירה זו.

2. בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקשים במרבית העבירות שיוחסו להם בכתב האישום. המבקש 1 הודה בעדותו בבית המשפט כי גבה כספים מבני משפחות של אזרחים סודנים ואריתראים השוהים בישראל והעבירם לגורמים בסיני, באמצעות חלפן כספים ירדני, אך טען כי מדובר בכספים שנועדו למטרות "תיירות". בית המשפט המחוזי העדיף בעניין זה את הגירסה שמסר המבקש 1 בחקירתו במשטרה לפיה סבר כי הכספים מועברים על-ידי לבדווים בסיני תמורת סיוע לזרים אזרחי סודן ואריתריאה לעבור את הגבול לישראל באופן בלתי חוקי. משכך, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש 1 בשתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע. אשר למבקש 2, דחה בית המשפט המחוזי את גירסתו המכחישה כל קשר למי מהמתלוננים או להעברות הכספים הנטענות, בקובעו כי עדויות כל המתלוננים נמצאו מהימנות והן נתמכות בראיות נוספות כגון שיחות טלפון רבות שערך המבקש 2 עם החוטפים בסיני ועם המתלוננים, מסדרי זיהוי שנערכו למתלוננים, תיעוד מצלמות אבטחה בכניסה לבית העסק של המבקשים, ועוד. כמו כן קיבל בית

המשפט המחוזי את גירסאות המתלוננים באישום הרביעי ובאישום החמישי לפיהן מסר להם המבקש 2 כי הוא אינו אחראי לכך שיקיריהם ישוחררו על-ידי החוטפים לאחר תשלום הכופר, ומשכך מצא כי המבקש 2 היה מודע לכך שהכסף משמש ככופר במסגרת חטיפה והרשיעו בעבירת הסיוע לחטיפה לשם סחיטה בשני המקרים הללו. לעומת זאת, קבע בית המשפט כי יתכן שמודעותו של המבקש 2 לכך שמדובר בחטיפה התגבשה רק בשלב מאוחר יחסית, ועל כן זיכה אותו מעבירה זו מחמת הספק בכל הנוגע לאישום הראשון והאישום השלישי שאירעו מוקדם יותר ולגביהן לא הוצגה כל ראייה ביחס למודעותו לייעוד הכספים.

נוסף על כך, קבע בית המשפט כי אף לא אחת מהעברות הכספיים שנדונה באישומים הראשון עד החמישי תועדה באופן חוקי, ומשכך הרשיע את המבקשים בעבירות של הלבנת הון, אי-דיווח לרשויות המס והתחמקות בעורמה מתשלום מס בגין כל אחד מהמקרים שבו קיבלו לידיהם כספים במתכונת המתוארת לעיל (ארבעה מקרים ביחס למבקש 2 ומקרה אחד ביחס למבקש 1). לבסוף הרשיע בית המשפט את המבקש 1 בעבירות המס ובעבירה של עיסוק במתן שירותי מטבע בלא רישום באישום השישי, על כך שניהל עסק לחלפנות כספים בלא שקיבל לכך אישור ובלא שדיווח על הכנסותיו. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי טענת ההגנה היחידה שהעלה המבקש 1 בהקשר זה היא שהיה פטור מדיווח בשל שירות שנתן לגורמי הביטחון, אך לטענה זו לא נמצא בסיס. עם זאת, ציין בית המשפט כי לא הוכח בפניו מהו היקפן של הכנסות המבקש 1 מפעילות זו.

3. בגזר דינו מיום 27.4.2014 קבע בית המשפט המחוזי כי מעשי המבקש 2 השתלבו בעבירת החטיפה לשם סחיטה ותרמו באופן משמעותי לעידוד החוטפים להמשיך בפעולות הסחיטה. כמו כן ציין בית המשפט כי ממעשיו של המבקש 2 ומיחסו למתלוננים עולה תחושה של אכזריות המתבטאת באדישותו לגורל החטופים. עוד קבע בית המשפט כי המבקש 2 לא שיתף פעולה עם רשויות החוק, לא לקח אחריות על מעשיו וביחס לעבירות המס לא החל בהליך של הסדר תשלומים ותיקון נזקי העבירה. בית המשפט הוסיף וקבע כי הוא רואה חשיבות מיוחדת בשיקול ההרתעה במקרה דנן בשל הצורך להעביר מסר ברור בדבר החומרה הקיימת במעורבות בעבירות חמורות, אף אם מדובר במעורבות עקיפה וחיצונית. מנגד, ציין בית המשפט כי המבקש 2 נעדר עבר פלילי וכי קרס כלכלית מעת שנחשפה הפרשה. נוכח מכלול השיקולים הללו גזר בית המשפט על המבקש 2 את העונשים הבאים: עונש כולל של שש שנות מאסר בניכוי ימי מעצרו; שנתיים מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה שעניינה פגיעה בחירות או סיוע לעבירה זו; שנה מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה לפי הוראת סעיף 3(א) או (ב) לחוק איסור הלבנת הון; קנס בסך 25,000 ש"ח או שמונה חודשי מאסר תמורתם וכן תשלום פיצויים למתלונן באישום הרביעי בסך 30,000 ש"ח ולמתלונן באישום החמישי בסך של 20,000 ש"ח.

4. אשר למבקש 1 ציין בית המשפט כי לאחר הרשעתו ביקש המבקש 1 לצרף לתיק דנן כתב אישום שהוגש נגדו בתיק אחר (ת"פ 14696-04-12; להלן: כתב האישום המצורף), לחזור בו מכפירתו ולהודות גם בו. בית המשפט נעתר לבקשתו והרשיע אותו על פי הודאתו בעבירות של פעולה ברכוש טרור והפרת חובת דיווח לפי סעיף 10 לחוק איסור הלבנת הון. על פי עובדות כתב האישום המצורף במהלך חודש ינואר 2012 הובהר למבקש 1 על ידי גורמים מוסמכים כי חלק מהכספים בהעברות המבוצעות על ידו הם כספי טרור ואף על פי כן העביר המבקש 1 \$ 100,000 מכספי ארגון החמאס לאדם אחר, על פי בקשתו.

בית המשפט קבע כי יש לראות בחומרה את הקשר שקשר המבקש 1 עם החלפן הירדני והבדווים מסיני לשם העברת כספים לגורמי פשיעה, אף אם לא ידע בוודאות את מטרתם המדויקת. עוד קבע בית המשפט כי עבירות המיסים שביצע המבקש 1 באישום השני היו אמנם בהיקף נמוך יחסית, אך בכל הנוגע לאישום השישי מדובר בהעלמת הכנסות בשווי מאות אלפי דולרים לפחות וברי כי זוהי פגיעה משמעותית בקופה הציבורית ובערך המחייב שוויון בנשיאה בנטל המיסים. כמו כן, קבע בית המשפט כי בנותנו שירותי מטבע ללא רישום יצר המבקש 1 קרקע פוריה לשימוש בכספים למטרות פסולות וכדוגמה לכך ציין את המעשים שהמבקש 1 הורשע בביצועם בכתב האישום המצורף. בעניין זה הדגיש בית המשפט קמא את חומרת העבירה אך ציין כי המבקש 1 ביצע מעשים אלו ממניע כספי בלבד וכי המשיבה הסכימה כי יש להעניק משקל מסוים לקולא לדברים שהובאו בפני בית המשפט במעמד צד אחד. עוד צוין לקולא כי הנזק שנגרם כתוצאה מהכנסתם של החטופים ששחררו למדינה אינו נזק בטחוני, כי המבקש 1 נעדר עבר פלילי וכי בתו היא בעלת צרכים מיוחדים. אשר על כן גזר בית המשפט על המבקש 1 את העונשים הבאים: ארבע שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו; שנתיים מאסר על תנאי שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה על חוק איסור הלבנת הון וקנס בסך ₪ 100,000 או שנים עשר חודשי מאסר תמורתו.

5. המבקשים ערערו לבית משפט זה על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינם. בערעורם טוענים המבקשים כי הרשעת המבקש 2 בעבירה של סיוע לחטיפה לשם סחיטה ניתנה בחוסר סמכות בינלאומית בהיותה עבירת חוץ ובהעדר אישור היועץ המשפטי לממשלה להגשת כתב אישום נגדו בעניין זה. לשיטתם, מעשיו של המבקש 2 לא מהווים עבירת פנים על פי הוראת סעיף 7(א) לחוק העונשין, שכן מעשי סיוע לדבר עבירה לא עולים כדי ביצוע "מקצת העבירה" בשטחי ישראל. כן הם טוענים כי הרשעת המבקש 1 בקשירת קשר לביצוע פשע נעשתה אף היא בחוסר סמכות משמדובר בעבירות שבוצעו מחוץ לישראל ולא נקבע לגביהן כי יש זהות בין עבירת הסחיטה בישראל ובמצרים, אשר בתחומה בוצעה החטיפה. נוסף על כך טוענים המבקשים כי לא הוכחה מודעותם למעשי החטיפה לשם סחיטה ברמה המאפשרת הרשעתם במעשי סיוע או קשירת קשר לביצועה. עוד טוענים המבקשים כי קביעות בית המשפט אינן קוהרנטיות שכן הרשעתם במקצת העבירות עומדת בסתירה לזיכויים במקצת העבירות האחרות, כי הרשעותיהם מבוססות על עדות יחידה בכל אישום שהייתה חייבת בתרגום וכי יש קושי לתת אמון בעדויות אלו נוכח פערי השפה והתרבות העולות מהן. לחלופין טוענים המבקשים כי העונש שהושת עליהם מופלג בחומרתו ומצדיק התערבות של ערכאת הערעור.

6. בד בבד עם הגשת הערעור הגישו המבקשים את הבקשה דנן לעיכוב ביצוע עונשי המאסר שהוטלו עליהם, עד להכרעה בערעור. בבקשתם מציינים המבקשים כי העלו טענות משפטיות כבדות משקל בערעורם אשר יש בהן כדי לשמוט את הקרקע תחת הרשעתם ולחלופין הם טוענים כי לערעור על גזר הדין סיכויים טובים להתקבל. אשר לעניינו של המבקש 1 נטען כי שגה בית המשפט בכך שלא הסביר כיצד חופפים העונשים השונים שהוטלו עליו. כן סבור המבקש 1 כי מתחם הענישה שנקבע לעניין כתב האישום שצורף אינו הולם את נסיבותיו וכי היה מקום להשית עליו בעניין זה לכל היותר עבודות שירות. המבקשים סבורים כי חרף העובדה שנגזרו עליהם תקופות מאסר שאינן קצרות קיימת במקרה דנן הצדקה לעיכוב ביצוע והם מדגישים בהקשר זה את התנהלותם התקינה לאורך המשפט ואת עברם הפלילי הנקי ומציינים כי לא קיים חשש להימלטותם מאימת הדין.

7. המשיבה טוענת מנגד כי הרשעתם של המבקשים מבוססת בעיקרה על ממצאי עובדה ומהימנות אשר ערכאת הערעור לא נוטה להתערב בהם. עוד נטען כי בית המשפט בחן כל עדות לעומקה תוך שהזהיר עצמו כנדרש בהסתמכו

על עדות שנמסרה בסיוע מתורגמן וכי המבקשים מציגים כיום גרסה שונה לגרסת ההכחשה הגורפת אותה הציגו בפני בית המשפט המחוזי בלי שניתן הסבר מניח את הדעת לשינויי הגרסה. כמו כן נטען כי בית המשפט הרשיע את המבקשים בביצוע העבירות ה"כלכליות" על בסיס עשרות ראיות שהובאו בפניו, וכי די בהרשעתם בעבירות אלו כדי לדחות את הבקשה דנן. באשר לטענה הנוגעת להעדר סמכות בינלאומית נטען כי העבירות בהן הורשעו המבקשים הינן עבירות פנים, וכי עבירת הסיוע היא עבירה שבוצעה בישראל. עוד טוענת המשיבה כי די בהרשעת המבקש 1 באישומים שבהם הודה - האישום השישי וכתב האישום המצורף - כדי לאיין את החשש מכך שסיים לרצות את מאסרו בטרם יוכרע הערעור. לבסוף ציינה המשיבה כי המבקשים לא שילמו את הקנסות אשר הוטלו עליהם וכי אחד המפקחים לשחרורו בערובה של המבקש 2 שלח בקשה לבית המשפט לפטור אותו מהפיקוח בצינו כי המבקש 2 אינו עומד בתנאי שחרורו.

8. לאחר שבחנתי את מכלול טענות הצדדים ואת אמות המידה שהותוו בפסיקה לעניין עיכוב ביצוע עונשי מאסר (ראו ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: הלכת שוורץ)) באתי אל המסקנה כי דין הבקשה להידחות.

כלל הוא כי עונש מאסר שנגזר על אדם אשר הורשע בביצוע עבירה פלילית ירוצה מיד לאחר מתן גזר הדין וכי הגשת ערעור אין בה, כשלעצמה, כדי להצדיק את עיכוב ביצועו (הלכת שוורץ, בעמ' 265-267). ואולם, לבית המשפט שיקול דעת לעכב ביצוע עונש מאסר באותם המקרים בהם השתכנע כי מימוש האינטרס הציבורי שבאכיפה מיידית פוגע בנידון ובזכויותיו במידה העולה על הנדרש. בבואו להפעיל את שיקול הדעת המסור לו בעניין זה, על בית המשפט לערוך איזון בין השיקולים השונים, הן אלו המתייחסים לפרט הן אלו המתייחסים לאינטרס הציבורי ובהם: טיב הערעור וסיכוי הצלחתו; חומרת העבירות המיוחסות למבקש ונסיבותיהן; משך תקופת המאסר שהושתה עליו; עברו הפלילי והתנהלותו לאורך המשפט וכן נסיבותיו האישיות (הלכת שוורץ, עמ' 277-282).

9. בענייננו, מעשיהם של המבקשים בוצעו על רקע פרשייה חמורה של חטיפת אזרחים סודנים ואריתראים אשר ביקשו להיכנס לישראל שלא כדין, על ידי כנופיות של בדואים במצרים. זאת לשם גביית כופר מבני משפחותיהם השוהים בארץ. מעדויות שהובאו בפני בית המשפט עולה כי חטיפות אלו בוצעו באופן אכזרי ביותר, תוך שימוש באלימות קשה ועינויים כלפי אותם החטופים. המעשים בהם הורשעו המבקשים היוו חוליה משמעותית בפרשה זו - העברת כספי הכופר מידי בני משפחות החטופים לידי החוטפים. במעשים אלה איפשרו המבקשים ואף עודדו את מעשי החטיפה. כמו כן, ביצעו המבקשים עבירות מיסים והלבנת הון בהיקף לא מבוטל. ההרשעה בעבירות אלו נושאת משקל רב לחובת המבקשים בכל הנוגע לעיכוב ביצוע, ולכך יש להוסיף כי תקופת המאסר שהוטלו על המבקשים - ארבע שנים למבקש 1 ושש שנים למבקש 2 - הינן תקופות לא מבוטלות המאיינות את החשש כי המבקשים יסיימו לרצות את עונשם או את מרביתו טרם יידון ויוכרע ערעורם. אשר למבקש 1 יפה נימוק זה ביתר שאת שכן הוא הורשע באישום השישי על פי דבריו בחקירתו במשטרה ובעדותו בפני בית המשפט וכן הודה בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המצורף. בית המשפט המחוזי קבע כי העונש ההולם לכל אחד משני האישומים הללו עומד על 24 חודשים. על כן בצדק ציינה המשיבה כי גם אם יש לחפוף בין העונשים הללו באופן מלא, אין חשש של ממש כי ערעורו יהפוך תיאורטי ככל שלא יעוכב ריצוי העונש ודי בכך על מנת לדחות את בקשתו.

שיקולי חומרת העבירות ונסיבותיהן וכן תקופות המאסר שנגזרו על המבקשים תומכים, אפוא, בדחיית הבקשה ובריצוי מיידי של עונש המאסר (הלכת שוורץ, בעמ' 277-280).

10. אשר לסיכויי הערעור. מרבית טענות המבקשים בערעורם מתמקדות בממצאי עובדה ומהימנות אשר נדונו והוכרעו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. כך, בין היתר, בכל הנוגע לטענות בדבר הגרסאות שמסרו העדים והמבקשים; הקושי להסתמך על העדים נוכח פערי שפה ותרבות; התרגום של דברי העדים על ידי המתורגמן; וההסתמכות על מסדר זיהוי. ככלל, אין ערכאת הערעור מתערבת בממצאים מסוג זה. על כן, סיכויי הערעור ככל שהם מבוססים על טענות אלה, אינם מן הגבוהים (ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל, פס' 69 לפסק דינו של השופט דנציגר (23.8.2012); ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 924 (2001)). אשר לטענות שהעלו המבקשים לעניין הסמכות הבינלאומית. טענות אלו הועלו לראשונה במסגרת הליך הערעור ועל כן, ספק אם ערכאת הערעור תהא נכונה להידרש אליהן ולו מטעם זה. גם לגופו של עניין, אציין כי סעיף 7 לחוק העונשין קובע כי "עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל" היא עבירת פנים וכי הפסיקה קבעה שכאשר אחד הרכיבים התנהגותיים או התוצאתיים של העבירה נעשה בישראל, באה על סיפוקה דרישת "מקצת העבירה" (ע"פ 4391/03 אבו ריא נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 520, 535-536 (2005)). בענייננו, מבלי לקבוע מסמרות בדבר, נראה כי המבקש 2 ביצע את הרכיב ההתנהגותי של עבירת הסיוע (סעיף 31 לחוק העונשין) בשלמותו בישראל, ולמעשה אין כל טענה שביצע התנהגות כלשהי מחוץ לישראל. בנסיבות אלה, קשה לראות כיצד העובדה שהעבירה שלביצועה סייע המבקש 2 (חטיפה לשם סחיטה) התקיימה מחוץ לישראל מובילה למסקנה שאפילו מקצת מהעבירה לא התקיים בתוך שטח ישראל. שאלה זו תיבחן כמובן על-ידי המותב שידון בערעור, ובשלב זה די שאציין כי לא מצאתי ולו באופן לכאורי כי הטענה שהעלה המבקש 2 בהקשר זה מצדיקה סטייה מן הכלל שלפיו הגשת ערעור אינה מעכבת את ביצוע העונש.

עוד אציין שאין בידי לקבוע בשלב מקדמי זה כי יש סיכוי גבוה לקבלת טענת המבקשים הגורסת כי הרשעת המבקש 2 בסיוע לחטיפה לשם סחיטה סותרת את זיכוי מעבירת קשירת הקשר ואת הרשעתו של המבקש 1 בעבירה זו. יש לזכור כי בית המשפט המחוזי הרשיע אמנם את המבקש 2 באישומים הרביעי והחמישי בעבירת הסיוע בלבד אך לא קבע באופן פוזיטיבי כי לא התקיימו יסודות עבירת קשירת הקשר (וראו פס' 101 להכרעת הדין), ולמעשה כלל לא דן בה. בנסיבות אלה, קשה למצוא סתירה פנימית בקביעות בית המשפט קמא, ויתכן שנמנע מהרשעת המבקש 2 בעבירת קשירת הקשר מפני שראה עבירה זו כ"נבלעת" בתוך עבירת הסיוע לחטיפה לשם סחיטה. אשר לשוני בין המבקשים יש לזכור כי הוא נובע בראש ובראשונה מכך שהמשיבה ייחסה למבקש 2 ולו בלבד את עבירת הסיוע לחטיפה לשם סחיטה.

11. אשר לערעור המופנה כנגד חומרת העונש, הלכה היא כי ערכאת הערעור תתערב בעונש אשר הוטל על ידי הערכאה הדיונית במקרים חריגים בלבד (ע"פ 9437/08 אלגריסי נ' מדינת ישראל (12.5.2009); ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (3.7.2006) ועל פני הדברים דומה כי בית המשפט קמא גזר את עונשם של המבקשים לאחר שבחן באופן מקיף את מתחם הענישה ההולם בעניינם לגבי כל אחד מן האישומים ולאחר שהתייחס לנסיבותיהם האישיות וליתר השיקולים לקולא. מכל מקום, גם אם יראה בית משפט זה להתערב בעונשים שנגזרו על המבקשים או מי מהם, איני סבורה כי ככל שיתקבל הערעור ועונשו של מי מהמבקשים יקוצר, יהא בכך כדי לסכל את זכות הערעור המוקנית להם בדין. עוד יש להדגיש כי המבקשים טרם שילמו את הקנסות אשר הוטלו עליהם אף שתשלומם חולק לשיעורין ובלא שניתן לכך מצידם הסבר המניח את הדעת. עובדה נוספת שהובאה לתשומת ליבי על ידי המשיבה בעת הדיון בבקשה, הפועלת לחובת המבקש 2 בבקשה לעיכוב ביצוע עונשו, נוגעת לכך שהמפקח על תנאי שחרורו של

המבקש 2 הגיש לבית המשפט קמא בקשה לביטול ערבותו בטענה שהמבקש 2 לא עומד בתנאי השחרור שהוטלו עליו. לבסוף אציין כי לא נעלמה מעיני העובדה שאין למבקשים עבר פלילי וכן העובדה שהם לא נטלו באופן אישי חלק במעשי האלימות והחטיפה, אך לא מצאתי כי די בשיקול זה על מנת להכריע את הכף לטובת קבלת הבקשה לעיכוב ביצוע עונשי המאסר שהושתו עליהם.

בשל כל הטעמים שפורטו, הבקשה נדחית. המבקשים יתייצבו לריצוי עונשם ביום 6.7.2014 עד לשעה 9:00 בבית המעצר "ניצן" שברמלה או על פי החלטת שב"ס, כשברשותם תעודת זהות או דרכון.

ניתנה היום, ב' בתמוז התשע"ד (30.6.2014).

שׁוֹפֵט
